

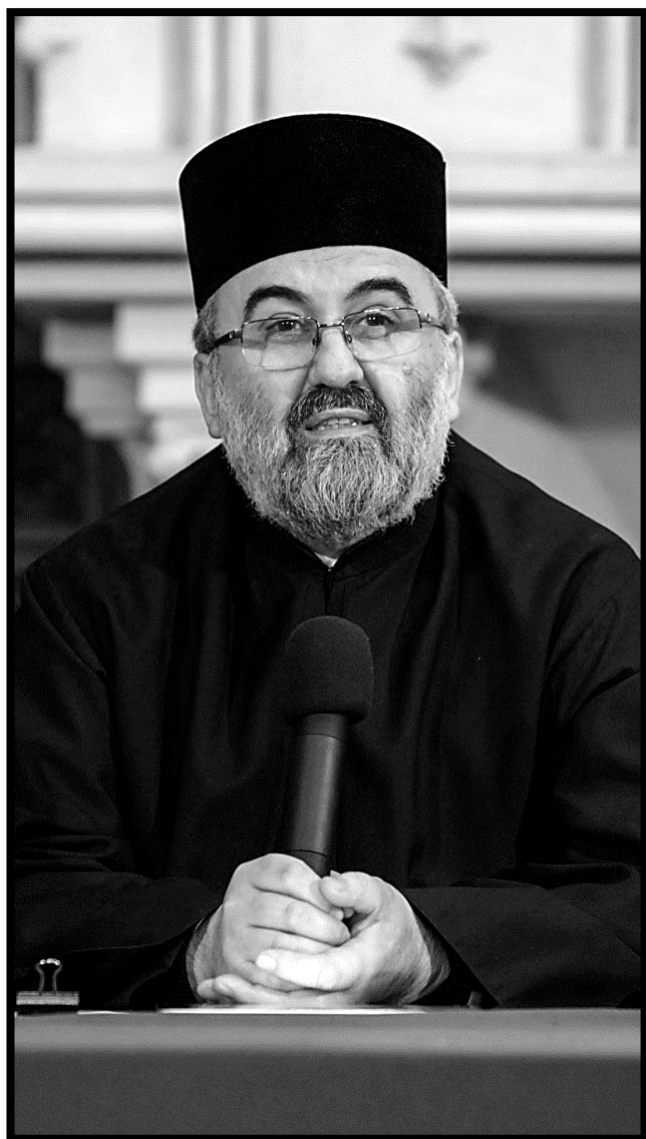

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*„Iată, ochii Domnului spre cei ce nădăjduiesc în mila Lui
ca să mântuiască sufletele lor.” – Ps.32, 8*

Nr. **353** / 30 august 2020

**PĂRINTELE PROFESOR
CONSTANTIN
COMAN**

SĂ NE AȘEZĂM ÎN PROPRIA FIRE

**Care sunt sfaturile Sfinției
Voastre pentru a avea o căsnicie
fericită?**

Eram mai optimist în tinerețe. Acum sunt mai pesimist. Experiența câtorva zeci de ani de căsnicie, dar mai ales de contact duhovnicesc cu nenumărate familii mi-a temperat mult entuziasmul din tinerețe. Cred și de data aceasta că pentru a avea o căsnicie fericită trebuie mai întâi să vrei cu tot dinadinsul acest lucru. O să vi se pară deranjantă insistența mea asupra acestui aspect, dar tot din experiență vă spun că soții vor mai curând dreptate în familie decât fericire. Eu îi provoc la spovedanie să spună cu glas tare că vor o căsnicie fericită și cei mai mulți nu pot să spună măcar acest lucru. Am în vedere pe cei care au fost cuprinși de rutina și de inerția

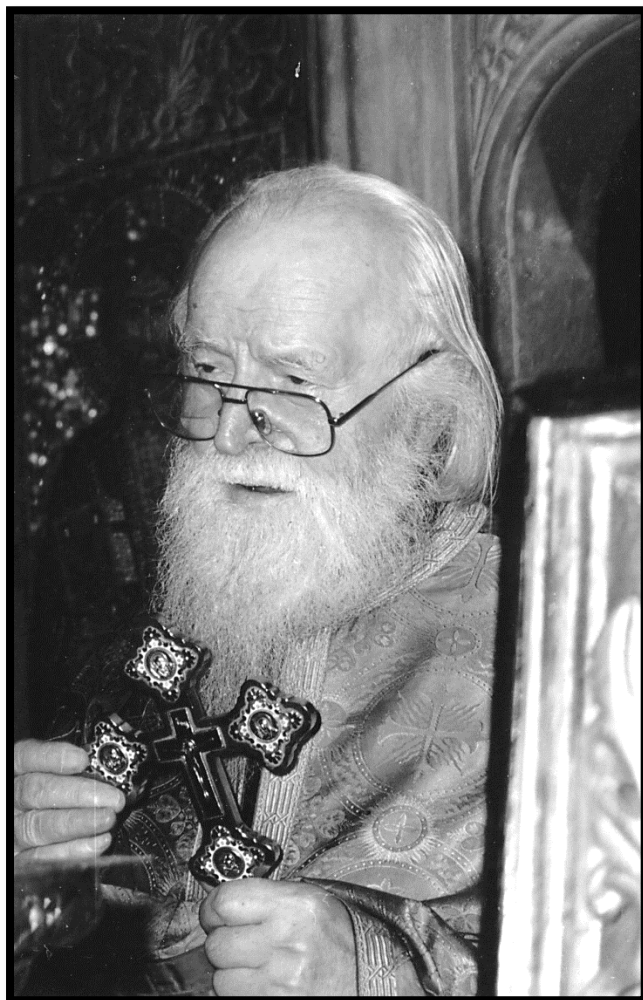
căsnicie. Înainte de căsnicie și la început toți spun că își doresc o căsnicie fericită și chiar și-o doresc cu adevărat. După ce s-au confruntat cu concretețea însoțirii, sunt mai curând prinși de dorința obsesivă de a avea dreptate în disputa cu celălalt, de a se îndreptăți. Și, în consecință, nu văd fericirea decât cu condiția ca să se facă voia lui și celălalt să renunțe la dreptatea sa, să se îndrepte, să fie cum și-l dorește. Reușita căsnicie depinde de măsura împlinirii personale, iar măsura împlinirii personale este dată de măsura capacității sacrificiului de sine, a jertfelniciei. Căsnicia presupune răspunsul la chemarea sau provocarea esențială a vieții, aceea de a iubi pe celălalt. Ori iubirea celuilalt presupune sacrificiu de sine. Marea provocare este nu să-l ai pe celălalt, ci să i te dai! Dacă această logică este inversată se anulează orice șansă de împlinire în căsnicie și aceasta devine un chin zadarnic. Viața omului este un mare dar, o mare taină, un univers extraordinar, o adâncime de nepătruns, o minune. De aceea responsabilitatea lui este uriașă. Investim voință pentru a înfăptui multe lucruri în viața noastră, uneori chiar neînsemnate, dar nu investim aproape nici un strop de voință pentru a iubi. Ne amăgim că

dragostea este ceva care vine de la sine. O confundăm cu atracția trupească de cele mai multe ori. Nimic mai greșit! Și totuși majoritatea dintre noi cădem în această capcană. Capabil de iubire nu poate fi cineva confuz, inconștient, care-și duce viața la nivelul instinctelor primare. Pentru a iubi este nevoie de maximă trezvie sufletească, duhovnicească, de simțire curată.

Un alt aspect mai practic și, oarecum, mai la îndemână este așezarea cu fermitate în propria fire. Însoțirea bărbatului cu femeia va fi cu atât mai reușită cu cât bărbatul este mai așezat în firea sa bărbătească, cu cât este mai bărbat și cu cât femeia este mai așezată în firea sa femeiască, cu cât este mai femeie. Dacă cineva întreabă ce înseamnă să te așezi în propria fire, face dovada că nu are simțul și cunoștința propriei firi și aceasta este o problemă. Asumarea firii începe cu cunoașterea ei. Cunoașterea începe cu anatomia dar nu se termină aici pentru că firea bărbătească este bărbătească în toate componentele ei și ca întreg, după cum și firea femeiască este femeiască în toate componentele ei și ca întreg. Cele mai multe probleme în căsnicie vin de la confuzia care domnește în fiecare dintre subiecți în ceea ce

privește specificul propriei firi. Nu este timp să discutăm aici în amănunt acest aspect. Voi spune numai că în ceea ce privește însoțirea cu femeia, bărbatul este dotat cu o fire care să-i slujească darul specific firii sale – specific prin raportare la femeie – anume acela de a stăpâni femeia, iar femeia este dotată cu o fire care să slujească supunerea față de bărbat. Acest lucru poate fi dovedit pornind de la cele mai mici componente ale trupului și ajungând la suma manifestărilor specifice firii. Bărbăția, cum spuneam și mai sus, se manifestă în capacitatea de a stăpâni, care începe cu stăpânirea de sine. Criza familiei de astăzi nu vine din căderea femeii de la condiția de a se supune soțului, ci din faptul că bărbații nu ajung să-și activeze darul stăpânirii de sine. Prima care simte că bărbatul nu este stăpân pe sine și deci nu-și poate exercita stăpânirea nici asupra ei, este soția sa. În acest caz, soției îi va veni foarte greu să se supună unui bărbat neputincios, slab, imatur. Soluția ar fi ca cei doi să-și cunoască foarte bine putințele și neputințele și să se ajute reciproc în a și le depăși. În care caz, fundamentală este înțelegerea. Să arăți celuilalt înțelegere.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

ARHIMANDRITUL SOFIAN BOGHIU

1912 – 2002

ÎMPIETRIREA INIMII LA RUGĂCIUNE

Cum să facem ca în timpul rugăciunii să ne scoatem din minte toată grija cea lumească? Ce să fac dacă am inima împietrită și nu simt nimic când spun rugăciunea?

Să ne căim pentru acest pustiu în care ne aflăm acolo fiind, în rugăciune. Să ne căim înaintea lui

Dumnezeu și să spunem: „Doamne, sunt ca *un pământ fără de apă, pustiu și nelucrat*” – cum spune psalmistul (Psalmul 62, 3); „Ajută-mă! Coboară harul Tău peste inima mea însetată de Tine!”. O rugăciune particulară, personală se poate face atunci, pe loc, în taina inimii tale. Este necesar și un examen de conștiință; sunt anumite necazuri, avem anumite motive pentru care suntem împietriți. De obicei, păcatele noastre ne împietresc. Am făcut niște lucruri rele, avem niște oameni pe care nu-i putem ierta și, astfel, peste inima noastră este un înveliș gros de împietrire, din cauza urii împotriva aproapelui nostru. Să ne rugăm să sfâșie Dumnezeu acest văl, să ne deschidă iarăși inima spre ce este folositor, să o facă impermeabilă la

toată grija cea lumească. Această căință pentru păcatele noastre și această rugăciune tainică de pocăință către Dumnezeu pot să sfâșie vălul de împietrire și de nesimțire de care suntem cuprinși.

La un moment dat spun rugăciunea mecanic fără să ajungă la sufletul meu. Parcă ar avea loc o tocire a rugăciunii. Există rutină în rugăciune?

E bine s-o repetăm atunci; să repetăm rugăciunea și să facem un efort de a ne gândi la ceea ce spunem. Să cerem de la Dumnezeu această grabnică prospețime a rugăciunii – atunci, pe loc. Și se va întâmpla ceva cu noi.

Sursa: **Părintele Sofian, Smerenia și dragostea, însușirile trăirii ortodoxe**, Editura Doxologia

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă <i>5 septembrie</i>	18:00 Vecernia
Duminică <i>6 septembrie</i>	08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 1 Corinteni 16, 13-24; Ev. Matei 21, 33-44; glas 4 → Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); → Pomenirea minunii din Colose a Sfântului Arhanghel Mihail; → Sfântul Mucenic Eudoxie

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală